

[Lindholt.]

Må jeg slutte med følgende ord fra misantropens første akt, første scene, hvor Filinde siger følgende:

„Og alt for strengt et retssind det tit er klogt at dæmpe,

den sande klogskab holder sig fra ekstremitet og fjern

og ser i mådeholdet sit sikreste værn.“

Karlskov Jensen (V):

Jeg forstod ikke rigtig sammenhængen i det forrige indlæg, men jeg kan heller ikke svinge mig op i de højder. Jeg synes, at det sluttede med, at mådeholdet var det sikreste værn, men jeg savnede mådehold i en del af indlægget i øvrigt.

Jeg vil gerne om disse forslag sige, at nu har vi jo igennem årene efter den anden verdenskrig — og vel i stigende grad — oplevet en lang kæde af tilfælde, hvor personer ofte med betydelig viden og ekspertise og rigelig adgang til kapital groft har udnyttet andre personer på forbryderisk vis. Det har med rette påkaldt offentlig forargelse, og der har været krav om fra næsten alle sider, at man skulle prøve på at indføre retsregler, der kunne hindre dette. For der har nemlig ofte været tale om økonomiske misbrug, der efter gældende lovgivning ligger lige på kanten, og som det altså ikke har kunnet bevises omfattede strafbare handlinger efter de retsregler, der er gældende i øjeblikket.

I andre tilfælde har det ikke været muligt at gennemføre straffesager mod de egentlige bagmænd, som finansierede de angribelige forhold, men kun imod de personer, der lagde navn til, altså de såkaldte stråmænd. En strafforfølgning af disse har ikke særlig betydning, i hvert fald ikke med hensyn til at inddrage opnåede uredelige gevinster.

En anden vanskelighed ligger i, at de forurettede ofte ikke finder det stemmende med deres interesser at medvirke til opklaringen på grund af afhængighed af nogle af de implicerede, eller måske simpelt hen fordi de ikke bryder sig om at få deres navne frem i forbindelse med sådanne lyssky forhold, selv om de er ofre og ikke har medvirket.

Der er navnlig tale om, at lovforslaget sigter imod at gribe ind over for tre sæt af forbrydelser. Jeg skal ikke gå meget ind på dem, men vi kender jo alle sammen, hvor-

dan der ved opkøb af og disposition over beboelsejendomme er foretaget ting, som har givet stort økonomisk udbytte, men næppe stemmer med retsbevidstheden. Der er tale om, at man indfører bestemmelser, rykningsklausuler, som vi kalder dem, sådan at der kan skydes lån, betydelige lån eller undertiden næsten ubegrænsede lån, ind foran sælgerprioriteten, hvorved disse penge får den bedste placering i prioritetsfølgen, hvorimod den tidligere sælgerprioritet skubbes tilbage. Ved en tvangsauktion bliver denne prioritet så værdiløs, medens derimod de andre kan have fuld værdi. Det kan besmykkes på forskellig måde, og mange gange har det øjensynlig været besmykket på den måde, at man har sagt, at de prioriteter, der skulle rykkes for, var prioriteter, der skulle anvendes til en vis forbedring af ejendommen. Den kan man så mere eller mindre have gennemført eller helt undlade at gennemføre; når først prioriteringen er sket og tinglysningen er sket, så har der ikke været noget at gøre.

Jeg kunne godt tænke mig at følge det forslag, der er nævnt af justitsministeren i fremsættelsen, som går ud på, at hver af parterne — ikke alene i Jylland, hvor vi har haft det igennem, jeg ved ikke hvor mange år, i hvert fald er det en gammel regel — ved ejendomshandeler har ret til at tage egen advokat med, idet køber og sælger deler omkostningerne herved. Det ved hr. Gudme mere om end jeg, men sådan har vi altid praktiseret det derovre, og det er alligevel en vis sikkerhed i den forbindelse, at det ikke er én og samme advokat, der skal repræsentere begge parter, for der er jo tale om ting, der kræver skøn og vurdering, og uden at gå ud over det retsstridige for advokaterne er det klart, at det kan være svært at varetage begges interesser med samme kraft.

Der kan være tale om aktieselskaber, som man tømmer for værdierne, og der kan endelig være tale om disse lyssky finansieringsforhold, som der er nævnt en række eksempler på.

Det er over for disse ting, lovforslaget sætter ind. Der er ikke gennemført en generel bestemmelse, og det skal jeg ikke gå i rette med justitsministeren for, for efterhånden som vi har, om jeg så må sige fået nogle af de ting, der var fremme under dis-